

Evangelikus Kántorlehel

– Szerkeszti: Finta Gergely –

„Emeljétek föl fejeteket, ti kapuk!”

Nagyon ádventi a 24. zsoltár. Ősi várakozásunkat fejezi ki. Vágyunkat, hogy megszűnjön elszigeteltségünk. Az az állapot, amelyet tudatosan és módszeresen magunk alakítottuk ki magunknak. Van, aki visszahúzóódással, van, aki megközelíthetlenséggel. Hűvös közönnyel, szúrós mondatokkal, érzékenykedéssel. Bizalmatlansággal, sötétenlátással, keserű önzéssel. Ki így, ki úgy, de visszavonultunk. Elzárkóztunk és begubóztunk.

Egy idő után azonban megláttuk a csapdát. Míves munkával felépített kerítéseinkben a börtönrácsot. Szigorúan őrzött szabadságunk mögött a magányt. És nem telt többé örömünk a „nekem van igazam” kellemes elégtételében sem.

A kerítésben akkor látjuk meg a börtönrácsot, amikor rádöbbenünk, mi már nem vagyunk képesek a változtatásra. Elvesztettük a kulcsot. Elfelejtettük a mozdulatot. Vagy egyszerűen nem bírjuk megtenni.

Néha megbocsáthatatlan az a szigorú és kérlelhetetlen racionalitás, amiben gondolkodunk. Azt hisszük, ha eljutunk a belátásig (bűnös vagyok, vissza kell térnem Istenhez), már mindent megtettünk. Minden meggyógyult és megoldódott. Pedig csak a kerítésben pillantottuk meg a börtönrácsot. A rács pedig nem ereszt. Hiába akarjuk a szabadságot.

Emelkedjétek föl, ti kapuk! – sóhajtjuk. Találjak vissza, valahogy, valami csodával oda, ahova tartozom. Istenhez és a felebaráthoz. Hinni kellene. Újra. És szeretni. Önfeladten és oldottan. Megújulni. Szabaddá válni. Tágas téren mozogni. Megtelni fényvel és örömmel. Ádventet élni és karácsonyt várni.

Szívünkéből szól ádventi himnuszunk gyönyörű sora: „Ím, fogságból kél sóhaja”. Nem is kellene messzebbre jutnunk ezen a 4. ádventen. Csak eddig a sóhajig. S a fogságunk tudatáig. Fölemelkednének a kapuk, és betérne a dicső király.

Szabóné Mátrai Marianna

Igen széles körben ismert a nagytarcsai gyülekezet Jubilate ifjúsági kórusa. Vezetőjét, *Bálint József* karnagyot kértem meg, mutassa be gyülekezete egyházzenei életét.

A nagytarcsai gyülekezet egyházzenei élete

Nagytarcsa kb. 2500 ember által lakott község Budapest közvetlen közelében. Az ún. „agglomerációs életforma” negatív hatásai sokkal kevésbé érhetők tetten itt, mint a hasonló helyzetű más településeken. A mai napig igen sok értéket, szépséget megőrzött a falu közössége: él a népviselet, érezhető még az egykori népfőiskola „hullámverése”. A rövid időt itt töltő vendég is azonnal érzi a kohéziós erőt a családok, társadalmi- és vallási közösségek között s a csoportokon belül. Itt